

Марічка Дзвінка (Марія Сіра) народилася і проживає у Львові. Закінчила економічний факультет Львівського державного університету ім. Івана Франка. Автор поетичної збірки «Співоча квітка», співавтор літературно-краєзнавчого видання «Поетична топоніміка».

Марічка Дзвінка – переможець II та III літературних конкурсів ім. Леся Мартовича, нагороджена дипломом Всеукраїнського поетичного конкурсу-фестивалю християнських письменників. Член Української асоціації письменників та міжнародного літературно-мистецького товариства «Світанкові обрії».

СПІВОЧА КВІТКА

* * *

Умитий дощами
Бузково-фіалковий вечір
Обійме за плечі,
Розніжить, розчулить до сліз...
Ще мить – заколише
Розквітлих півоній бутони,
Впаде від утоми
В розплетені коси беріз.
Розлогі каштани –
Старі сивочолі титани
У сутінках пишних
Столітніх тінистих алей
Ховають зажуру
У віях густих і зелених,
Глибоких і мудрих
Самотніх старечих очей.
О, сиві каштани!
Чи сниться вам панна,
Божественно-гарна до сліз –
У темній вуалі,
У сукні ажурній,
Скрипіння фіакру коліс?...

Конвалії

Виблискують перлами в листі
Маленькі блискучі краплини.
Скотились у трави росисті
Пречистії сліз горошини.

Конвалії, квіти печальні
Схилили голівки додолу –
Смиренні, покірні, страждальні.
Стоять перед Божим престолом.

О, скільки чуття, аромату
У чистім тонкім ореолі!
У ніжних, пресвітлих голівках –
Відлуння невшіної долі.

* * *

Відлітають у вирій роки,
І все далі ріки береги.

І несе невблаганна, стрімка,
Нашу долю блакитна ріка.

Береги, береги, береги –
То у квітах сади, то сніги.
І біжить безупинно стрімка
Наша доля – блакитна ріка.

Відшуміла крилата весна,
Білим цвітом вона одцвіла.
Не забути ніколи в житті
Яблуневу її заметіль.

А вже осінь покинула сад,
І немає дороги назад,
І немає стежкам вороття,
І пливе за рікою життя.

Літо кличе її: «Зачекай,
Поверни мій утрачений рай...»
Тільки плачуть осінні дощі –
Загубили від літа ключі...

Відлітають у вирій роки,
І все далі ріки береги,
І несе невблаганна, стрімка,
Нашу долю блакитна ріка...

* * *

Відцвіли хризантеми зізнанням далеким,
Задивилась на сонце прозора роса.
Відлетіли у вирій крилаті лелеки,
Защеміла у серці моєму сльоза.

Ті веселі лелеки здійнялися високо,
Загубились у небі – й не видно здала.
І забрали з собою молоді мої роки,
І стоять у задумі осінні поля.

Встану рано-раненько і вийду у поле,
Тільки тиша навколо й шепоче полин:
«Не повернуться роки молодії ніколи,
І ніхто не поверне течії бистрий плін...»

Ще не осінь

Це не осінь, повір,
Ще не осінь –
Це барвистого літа пора,
Коли струни в душі стоголосі
Й загубилась у травах жура.
Коли хочеться жити, творити,
Огорнути любов'ю весь світ,
Дивувати, сміятись, радіти,
Не рахуючи весен і літ.
Це не осінь, повір,
Ще не осінь –
Коли дивишся в очі мої
По-юнацьки закохано досі
Й зігріваєш теплом мої дні.
Це не осінь, повір...
Ні, не осінь,
І не пізнього літа пора –
То квітує в серцях наших досі
Полум'яна, бентежна весна.
Це не осінь, повір,
Ще не осінь...

Сині небеса

Пейзажами земними зачарована,
Дивлюся я у сині небеса.
Любов'ю милосердно обдарована
Живить мене божественна краса.

Огорнута земля святою благістю,
Сповита, мов народжене дитя.
І я молюся, причастившись радістю,
У всесвіті розквітлого життя.

Морями вселюбові розливається
Небес нерукотворная краса.
У купелі небесній очищаюся –
Усім прощають сині небеса...